

רות, סבתא רות. 23.3.14

היום אנחנו נפגשים כאן לזכור את רות ולברך לה דרך צליחה.

יום זה נועד לזיכרונות.

הנושא כאוב.

ראינו את הזיכרונות בורחים לאימא במהלך השנים עד ששכחה דברים בסיסיים.

אז בואו נזכור עבודה חלק מזיכרונותיה אשר אבדו לה ונותרו אצלנו.

זכרונותיה הראשונות של אמא לא היו מהמאושרים.

- הוריה רבו ולבסוף התגרשו – דבר מבייש שנאלצה להסתיר.
- אמא שמעולם לא התבגרה ואחות קטנה, אשר שתיהן היו תלויה באימא פיזית ונפשית.
- חיי חברה מאד מוגבלים כי מירב משאביה הופנו לטיפול בתא המשפחתי
- בתי ספר – כולל פנימייה שגרמה לטראומות במהלך תקופת הגירושים של הוריה.
- מגורים במעברים מבית לבית – האחד יותר מתפרק מהשני.
- ואז החלו שנות המלחמה, הבליץ, מסיכות גז, לינה ברציף תחנת הרכבת התחתיות.
- אחרי המלחמה אמא נותרה בלונדון בעוד חברה מבני-עקיבא עלו לארץ ישראל – משאת נפשה. אולם הרגישה כי חובתה לשמור ולדאוג לאמה ואחותה הקטנה.
- לבסוף החליטה שהגיע הזמן להגשים חלום, ועלתה לאולפן בקיבוץ לביא. אולם אמא מעולם לא הגיעה לאולפן. בדרך פגשה את אבי וכך החלה התקופה המאושרת של חייה.

הזיכרונות הראשונים שלי ממוקדים במשפחתנו הקטנה, עוד לפני שדניאלה נולדה.

- אמא היתה המוקד של עולמי. דאגה לנו לבית, אוכל (תמיד בריא), בגדים, וחיבוק כשפחדתי בסרטים.
- היא היתה בן אדם עסוק ביותר. בעבודה, בבית, וגם כשהתיישבה הייתה סורגת. אבל העיסוק הכי אהוב עליה תמיד היה כתיבה.
- שנתיי הראשונות לוו בצליל מכונת הכתיבה, שלא ידעה מנוחה. אמא כתבה בעיקר מכתבים – עמוקים ומעניינים וחכמים. קרוביי היו שומרים אותם כנכס, ובעזרתם היא תיזכר אצלם. בנוסף, למדה לכתוב ספרות ושירה.
- זיכרונות קטנים רבים ימשיכו ללוות אותי תמיד. הסוג שצץ פתאום ברגע לא צפוי. חלקם יעברו בירושה לילדיי. ואני מקווה שכל הזוכרים יזכרו את אמי כאישה:

- אוהבת לשוחח, לצחוק, לתרום,
- מתחשבת בכולם ללא אבחנה,
- חושבת לעומק, איתנה בדעותיה הסוציאליסטיות והמתחשבות,
- נרגשת ממוזיקה, מתופעות טבע ומאירועים הקורים בעולם הקרוב והרחוק,
- צועדת בהחלטיות למקום אליו מאמינה שאמורה להגיע
- ומשקיעה את כולה במשפחתה – ללא גבולות.

דינה

